

“Na aktuelnoj izložbi *Fragments of Lost Time* Ivan pravi novi iskorak i pored 48 autorskih fotografija izlaže 28 dela iz fundusa Umetničke galerije BiH čiji su autori sa (post)jugoslovenskog prostora a sa idejom da kroz zajednički ili bliski odnos prema temi-motivu kakva je ne samo plaža nego i njoj pripadajuće i asocirajuće situacije i narativi, izložbu koncipira kao prostor dijaloških relacija istorijskih i savremenih viđenja. Dela iz različitih vremenskih perioda postavljena su tako u mrežu odnosa, veza i sučeljavanja poetika, medija, izraza, društvenih, kulturoloških, istorijskih, političkih konteksta i sadržaja, impliciranih u temama kojima se umetnici bave ili preciznije kroz motivski i ikonografski repertoar koji (ne)posredno likovno i značenjski istražuju.

Hrkašev konceptulani zahvat suodnošavanja dela iz fundusa Umetničke galerije BiH sa sopstvenim radom izložbeni prostor uspostavlja kao zonu između realnosti i ne-mesta, senzibilirano i koreografisano za posmatrača ne da ih doživi evolutivno kroz vreme i geografiju, već kroz senzacije, osećanja i neizbežnu socijalnu dimenziju.” Miroslav Karić

“Ovakav koncept donosi na likovnoj sceni osvježenje, ali ne iznenađuje jer, **Ivan Hrkaš nije običan fotograf**. Njegovi trenuci sadašnjosti su gotovo uvijek protkani tankim nitima ne tako davno prošlog vremena, koje se ponekad i ponegdje ukazuje još samo u arhivskim dokumentima, rijetkim kronikama i putopisima, iščezavajući istovremeno iz sjećanja preživjelih, dok i sami preživjeli ne iščeznu. A onda nastupa zaborav. Tako to obično biva od kada je svijeta i vijeka. Epohe nestaju da bi se rodile neke nove, a ono što je nekada bio život postaje arhivski zapis koji brani od zaborava, postaje sjećanje natopljeno nostalgijom ili pak priča koja, nužno i ne mora biti utemeljena na istini. Ipak, umjesto da bude kroničar svoga doba, a preko svojih fotografija arhivar ili dokumentarista, Ivan Hrkaš na svom stvaralačkom putu odabrao je potpuno suprotni smjer. Odlučio se ne oživljavati i rekonstruirati ono što je nekad bilo ili opjevati ono čega više nema, nego puno teže, ali i izazovnije, pronaći mjesta gdje to naše prošlo, davno iščezlo, još uvijek živi. U slučaju ove izložbe riječ je o riječkom gradskom kupalištu Pećine, među domaćim kupačima zvano Trojka, mjestu koje možda nije jedino, ali sigurno jedno od rijetkih na kojima su se običaji pretvorili u rituale i na taj način preživjeli.” Ivana Udovičić